

„Доследност садашње власти Александра Вучића, уз растућу ауторитарност и разваљивање институција, постоји још само у систематској маргинализацији и багателизацији косовске теме”, каже за КоССев уредник НСПМ-а Ћорђе Вукадиновић.

Од јалове буке до мучног мука. Може ли се овако сажети однос Александра Вучића према Косову? Шта се збило са толиким пламеним говорима и обећањима? Када је последњи пут у Београду освануо нови графит „Кад се војска на Косово врати”? И зар та вишемесечна несташница ауто-спреја не показује најбоље спонтаност тих написа на фасадама?

Након позива Београда представницима Срба са Косова да напусте косовске институције 2022. године, бојкота локалних избора на Северу 2023. и Бањске која је 2024. донела губитак међународног кредибилитета Србије, те дуге листе неиспуњених обећања и мера – попут оних девет из септембра 2024. године – отвара се питање каква је политика Српске напредне странке према Косову? За шта председнику Србије у

јавним обраћањима, званично – Косово и Метохија више (не) служе, а у контексту дубоке политичке кризе у земљи?

Од бусана у груди до тишине: Кашика прагматизма, кашика бусана у груди

Ђорђе Вукадиновић, уредник Нове српске политичке мисли, садашњи однос Београда према Косову види као један од ретких примера њене доследне политике:

„Уз растућу ауторитарност и разваљивање институција, континуитет постоји још само у систематској маргинализацији и багателизацији косовске теме. Мењају се само начини на који је та маргинализација спровођена у дело.”

Болни уступци су се скривали од српске јавности, поготово од напредњачког бирачког тела

Према Вукадиновићу, у време потписивања и имплементације Бриселског споразума која је укључивала и бруталне притиске на аутентичне представнике Срба који су се Споразуму противили, Косово је било присутно као важна тема. То је период од 2012. до 2016. и 2017.

„Међутим, мотиви у Вучићевим и Дачићевим наступима били су ‘косовоборачки’ (у иконоборачком смислу), уз реторику преузету од ЛДП-ове, другосрбијанске елите – о Косову као баласту, камену око врата и теми која нас вуче назад и успорава евроцивилизацијске процесе”, наставља Вукадиновић.

Инсистирањем на такозваној сарадњи са Приштином и „конструктивности”, куповала се подршка проевропских кругова у Бриселу и на Западу и на тај начин је Вучић и градио пирамиду моћи. Зато је наредних година, сматра Вукадиновић, медијским простором доминирала тема Заједнице српских општина.

„Наратив је био: јесмо направили болне уступке, али смо добили ЗСО, која је де факто нова Република Српска, држава у држави. А болни уступци су се скривали од српске јавности, поготово од напредњачког бирачког тела. Затим је уследио период бројања дана, уз кукање како Приштина и међународна заједница не испуњавају своје обавезе, те како су нас преварили.”

У међувремену, Министарство је „снижено” на Канцеларију за Косово и Метохију, која је временом постала диспечерски центар за саопштења.

Од „имамо план” до ћутања о Косову

„Упоредо са јадиковком о ЗСО, развијао се и нови наратив, назван – имамо план. Скоро па намигујући, Вучић би рекао: ‘Нећу баш све да вам кажем, али знамо шта радимо и Србија ће на крају победити.’ Ово је служило као анестезија за наивни део јавности, поготово онај који ногом није крочио на Косово.”

После Бањске, наратив „имамо план” је утихнуо

И прошле године је, на РТС-у, у том намигивачком маниру казао, говорећи о потезима Приштине: „На крају победиће Србија, а нећу да вам кажем шта то значи.”

Коначно, уз поменуто, провлачила се и трећа теза: „Плаћамо високу цену, али се зато Србија привредно и војно развија, па ћемо онда имати већи капацитет за одбрану.”

Ћорђе Вукадиновић: Једини континуитет и доследност власти Александра Вучића, уз растућу ауторитет, среда, 22 јул 2026 00:37